

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **Q. B. T.**,
nar. ,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,
t. č. ZZC Balková 1, Tis u Blatna,
právně zastoupen Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem,
sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2024, č. j. KRPA-144436-10/ČJ-2024-000022-ZZC,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2024, č. j. KRPA-144436-10/ČJ-2024-000022-ZZC, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce zajišťuje, přičemž doba zajištění byla stanovena podle § 124b odst. 4 téhož zákona na 30 dní ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedl, že na území ČR pobýval v rámci povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty do doby, kdy MV ČR OAMP jako správní orgán I. st. rozhodl dne 6. 1. 2023 o nesplnění podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců pro změnu zaměstnavatele a zneplatnil v systému zaměstnaneckou kartu žalobce. K tomu bylo uvedeno, že karta zanikla ke dni 31. 10. 2022 a žádost o změnu zaměstnavatele byla podána více než 60 dní poté, co mu bývalý zaměstnavatel ukončil, dle žalobce neplatně, pracovní poměr. Rozhodnutí v této věci žalobce napadl správní žalobou, přičemž rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 4. 2024, č. j. 15 A 2/2023 – 32, bylo rozhodnutí zrušeno s tím, že zaměstnanecká karta žalobce nezanikla a je třeba provést další dokazování. S tímto rozhodnutím se žalobce dostavil na OAMP Praha 4 za účelem podání žádosti o prodloužení karty a pro osvědčení o žádosti. Žalobce byl poté předán k dalšímu řízení Policii ČR. Dle žalobce šlo o nezákonný postup, neboť má za to, že jeho pobyt ke dni 30.4.2022 nebyl neoprávněný. K rozhodnutí ze Slovenské republiky ve věci jeho povinnosti vycestovat ze dne 19. 5. 2023 žalobce uvedl, že tímto rozhodnutím mu byla uložena povinnost vycestovat z území schengenského prostoru do 3. 7. 2023. Žalovaný měl dle žalobce hodnotit, zda bylo možné rozhodnutí s ohledem na uvedené skutečnosti považovat za vydané na reálném skutkovém základě, zákonné a věcně správné. Pokud totiž byla zaměstnanecká karta žalobce nahlášena jako neplatná, pak tato situace již v době vydání napadeného rozhodnutí o zajištění neplatila. Žalobce má za to, že žalovaný měl zohlednit výše zmíněný rozsudek o zrušení rozhodnutí ve věci jeho zaměstnanecké karty. Žalobce dodal, že doloží, že požádal o obnovu řízení ve věci rozhodnutí ze dne 19. 5. 2023.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že má za to, že jasně a konkrétně uvedl skutečnosti, které vedly k zajištění žalobce. Bylo prokázáno a doloženo, že se žalobce na území zdržoval nelegálně a neakceptoval rozhodnutí o navrácení státního příslušníka třetí země vydaného pod č. j. PPZ-HCP-PO6-16-019/2023-AV (dále též „rozhodnutí o správním vyhoštění“) dle čl. 3 Nařízení EU 2018/1860. Tímto jednáním naplnil žalobce skutkovou podstatu obsaženou v § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl pobytově kontrolován, přičemž následnou lustrací bylo zjištěno, že měl na území ČR povolen dlouhodobý pobyt – zaměstnaneckou kartu s platností do 23. 7. 2023, jejíž platnost však na základě rozhodnutí MV ČR zanikla ke dni 31. 10. 2022. Dne 19. 5. 2023 bylo žalobci vydáno zmíněné rozhodnutí o navrácení státního příslušníka třetí země. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz k vycestování z území Schengenského prostoru se lhůtou k vycestování do 3. 7. 2023. Žalobce je na základě této skutečnosti veden v systému jako nežádoucí osoba od 19. 5. 2023 do 2. 6. 2028. Žalovaný má za to, že v době vydání napadeného rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Bylo vycházeno z podkladových materiálů ke dni vydání napadeného rozhodnutí, kdy ze strany MV ČR bylo sděleno, že žalobcův oprávněný pobyt skončil ke dni 24. 7. 2023. Dále bylo vycházeno z rozhodnutí ze Slovenské republiky ze dne 19. 5. 2023. Žalovaný poukázal také na to, že žalobce při podání vysvětlení neuvedl žádnou informaci o svém pobytovém řízení ve věci zaměstnanecké karty, respektive o podání žaloby v této věci. Rozsudek o zrušení rozhodnutí ve věci zaměstnanecké karty žalobce byl žalovanému doručen spolu s žalobou.

4. V podání ze dne 13. 5. 2024 žalobce doložil avizovanou žádost o obnovu řízení. Dále uvedl, že žalovaný se nijak nevyjádřil k obsahu rozsudku ze dne 3. 4. 2024, pouze uvedl, že o něm nevěděl. Dále odkázal žalovaný na zprávu MV ČR ze dne 30. 4. 2024. zmíněný rozsudek byl přitom vydán před zajištěním žalobce již dne 3. 4. 2024. Dále uvedl, že se dne 30. 4. 2024 dostavil ke správnímu orgánu právě s originálem onoho rozsudku. MV ČR však považovalo jeho pobyt za neoprávněný a byl předán k dalšímu řešení. MV ČR upozaduje, že karta žalobce je nadále platná a nedošlo k jejímu zrušení ke dni 31. 10. 2022. Žalobce žádá, aby se soud dotázal MV ČR OAMP pracoviště Chodov za účelem ověření uvedených skutečností a dále dožádání výpisu z Informačního systému cizinců a aby provedl tyto listiny jako důkaz.
5. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
6. Dle úředního záznamu ze dne 30. 4. 2024 se žalobce téhož dne dostavil na MV ČR, OAMP, kde byl na místě konstatován jeho neoprávněný pobyt, neboť bylo lustrací zjištěno, že měl zaměstnaneckou kartu platnou do 23. 7. 2023.
7. Ve správním spise je dále obsažena Informace k pobytu žalobce ze dne 30. 4. 2023 vystavená MV ČR, dle které žalobce nepodal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, jejíž platnost skončila ke dni 23. 7. 2023. skončil proto i žalobcův oprávněný pobyt na území ke dni 24. 7. 2023, přičemž dle této Informace jiné rozhodnutí ve věci pobytu žalobce neprobíhalo.
8. Dále je součástí správního spisu výstup z lustrace CIS ze dne 30. 4. 2024, dle které platnost zaměstnanecké karty žalobce skončila ke dni 31. 10. 2022, přičemž stav jeho pobytu byl zaznamenán jako ukončený.
9. Při podání vysvětlení žalobce sdělil, že si je vědom toho, že mu byl vydán příkaz k vycestování od slovenské policie, ví, že měl do 3. 7. 2023 vycestovat z území Schengenského prostoru. Neví však, že mu byl udělen zákaz vstupu a rovněž neví, že byl zaevidován do schengenského informačního systému. Je si vědom toho, že měl vycestovat, pouze však odjel z území Slovenska, a to do ČR. Nevěděl, že měl vycestovat domů. Do ČR přijel hned po vydání rozhodnutí, konkrétně dne 22. 5. 2023. Od té doby je zde. O azyl nikdy nežádal. Žalobce dále sdělil, že byl informován od svého právního zástupce, že v loňském roce podal odvolání ve věci jeho zaměstnanecké karty, která zanikla, žádné další informace k tomu však nemá. Dnes si měl jít vyřídit pobyt, a proto přišel. V ČR pobývá na adrese X, bydlí v bytě příbuzných, adresu však nikde nehlásil. Nemá označenou poštovní schránku ani nedá sjednáno zdravotní pojištění. Myslel si, že může v schengenském prostoru pobývat, mluvil ohledně toho se svým právníkem, kterého však od podpisu plné moci neviděl, je to asi půl roku. Žádné potvrzení či vízum nemá, asi by je měl mít. Ví, že nemůže jen tak někde pobývat. Je ženatý a bezdětný. Manželka žije na Slovensku a za žalobcem občasně jezdí do ČR. Peníze na živobytí má, dávají mu je příbuzní. Má zde sestru, u které bydlí a sestra jej živí. Žalobce nepracuje a nemá ani v ČR osobu, která by vyžadovala jeho péči. Manželka je samostatná a vydělávající, žalobce nepotřebuje. Žalobce má peníze na vycestování a vycestuje. Na složení finanční záruky finanční prostředky nemá ani se v ČR nenachází osoba, která by je za žalobce složila. Nemá zde žádný majetek ani žádné vazby. Je zdravý. Není mu známa žádná překážka vycestování, ve Vietnamu mu nic nehrozí a vycestuje.
10. Napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, doba zajištění byla stanovena na 30 dní ode dne omezení osobní svobody.
11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75

odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

12. Podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.*
13. Podle 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou. Změnit zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty oprávněn nejdříve 6 měsíců od právní moci rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty; to neplatí v případě rozvázání pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až e) zákoníku práce, dohodou z těchto důvodů anebo okamžitým zrušením podle § 56 zákoníku práce nebo zrušením pracovního poměru zaměstnavatelem ve zkušební době a pokud cizinec tyto důvody současně s oznámením prokáže. Držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 dále není oprávněn změnit zaměstnavatele nebo nastoupit na pracovní pozici, bude-li budoucím zaměstnavatelem agentura práce. Držitel zaměstnanecké karty, který na území přicestoval na základě vládou schváleného programu, je oprávněn změnit zaměstnavatele nejdříve po uplynutí doby, na kterou byla tato zaměstnanecká karta vydána; to neplatí, pokud dřívější změnu zaměstnavatele umožňují podmínky vládou schváleného programu, na jehož základě držitel zaměstnanecké karty na území přicestoval. Držitel zaměstnanecké karty dále není oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele po uplynutí doby uvedené v § 63 odst. 1.
14. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.
15. Podstatou žaloby je žalobní námitka, kdy žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného o jeho zajištění, kdy má žalobce za to, že na území neoprávněně ke dni zajištění nepobýval. Tuto námitku soud shledal důvodnou.
16. Soud předně konstatuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za nedostatečné, pokud jde o skutečnosti žalobcovy pobytové historie, které poté ve výsledku vedly žalovaného k závěru o zajištění. Soud konkrétně považuje za zásadní a zarážející pochybení, že žalovanému nebyla až do doručení žaloby ve věci zajištění žalobce vůbec známa skutečnost, že žalobce vedl soudní řízení ve věci zaměstnanecké karty ohledně žádosti týkající se změny zaměstnavatele. Soud dále příliš nerozumí tomu, jak mohl žalovaný bez dalšího vycházet z informace od MV ČR, že žalobcova zaměstnanecká karta platila do 23. 7. 2023 a zároveň ze zcela odlišné informace vyplývající z rozhodnutí ze Slovenské republiky ze dne 19. 5. 2023, že tato platnost byla pouze do 31. 10. 2022. Jakkoli bylo pro žalovaného rozhodné, že byla žalobci na Slovensku uložena povinnost vycestovat do Vietnamu do 3. 7. 2023, bylo dle soudu přesto vhodné postavit výše uvedenou skutečnost, tedy ukončení

platnosti jeho zaměstnanecké karty, na jisto, tím spíše, když slovenské rozhodnutí vycházelo z údajů sdělených ČR. Žalovaný přitom ve svém vyjádření v žalobě výslovně zmínil, že vycházel právě z těchto materiálů. Soud rovněž poznamenává, že žalovaný ve vyjádření k žalobě opakovaně zmiňoval, že žalobce měl být zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ač dle napadeného rozhodnutí byl zajištěn dle § 124b odst. 1 písm. c) téhož zákona. Tato odlišnost nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.

17. K pobytové situaci žalobce soud konkrétně uvádí, že žalobce v ČR disponoval dlouhodobým pobytovým oprávněním ve formě zaměstnanecké karty s platností do 23. 7. 2023. Na Slovensku bylo žalobci dne 19. 5. 2023 vydáno rozhodnutí č. p. PPZ-HCP-PO6-16-019/2023-AV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území Slovenské republiky na území Vietnamu. Z tohoto rozhodnutí plyne, že dne 19. 5. 2023 pobýval na Slovensku, kde se téhož dne dostavil ke správnímu orgánu ohledně žádosti o udělení přechodného pobytu na území Slovenské republiky, přičemž k žádosti přiložil mj. svou zaměstnaneckou kartu z ČR s platností od 2. 8. 2021 do 23. 7. 2023. Slovenskými orgány bylo lustrací zjištěno, že žalobce nemá povolen pobyt, proto se obrátili na ČR ohledně zjištění podrobností ve věci žalobcova pobytu. Ze strany ČR bylo oznámeno a poté znovu potvrzeno, že žalobce měl v ČR zmíněnou zaměstnaneckou kartu původně platnou do 23. 7. 2023, jejíž platnost však byla ukončena ke dni 31. 10. 2022. Na základě těchto informací bylo proto Slovenskou republikou dne 19. 5. 2023 vydáno uvedené rozhodnutí o správním vyhoštění a povinnosti žalobce vycestovat. Na základě této skutečnosti byl žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob s platností od 19. 5. 2023 do 2. 6. 2028.
18. Dne 30. 4. 2024 se žalobce dostavil na MV ČR za účelem podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, avšak byl následně konstatován jeho neoprávněný pobyt a žalobce byl zajištěn.
19. Žalobce se ke správnímu orgánu dne 30. 4. 2024 dostavil zjevně proto, že dne 3. 4. 2024 byl Krajským soudem v Ústí nad Labem vydán rozsudek č. j. 15 A 2/2023 – 32, ve věci jeho zaměstnanecké karty, kterým bylo zrušeno sdělení žalovaného ze dne 6. 1. 2023 o nesplnění podmínek. O existenci rozsudku se však ve správním řízení nijak nezmiňoval.
20. Z tohoto rozsudku mj. vyplývá, že dne 28. 11. 2022 podal žalobce žádost o změnu zaměstnavatele, kdy bylo shledáno, že z důvodu, že původní zaměstnavatel žalobce měl oznámit ukončení pracovního poměru ke dni 1. 9. 2022, podal žádost o změnu opožděně. V důsledku uvedeného platnost zaměstnanecké karty zanikla ke dni 31. 10. 2022. Žalobcem byla následně podána správní žaloba, ve které požadoval zrušení sdělení žalovaného ze dne 6. 1. 2023, č. j. OAM-82441-6/ZM-2022, jímž mu bylo sděleno podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců, že nebyly splněny podmínky stanovené v § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců pro zaměstnání žalobce u zaměstnavatele.
21. Základem pro rozhodnutí o zajištění žalobce bylo rozhodnutí ze Slovenska ze dne 19. 5. 2023. Skrze toto rozhodnutí žalovaný přejal i fakt, že platnost zaměstnanecké karty zanikla ke dni 31. 10. 2022, aniž by se však touto skutečností v rozhodnutí nějak blíže zabýval. Zároveň přitom dle svého vyjádření k žalobě vycházel též z informace MV ČR, dle které byla platnost karty do 23. 7. 2023.
22. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí vycházel z rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze Slovenska a uvedené informace MV ČR, aniž by ověřil okolnosti týkající se řízení ve věci zaměstnanecké karty. Správní spis obsahuje výpis lustrace ze dne 30. 4. 2024, která obsahuje informaci, že pobyt žalobce byl ukončen ke dni 31. 10. 2022, avšak z této lustrace není zjistitelné, že by ve věci dále běželo jakékoli soudní řízení. Žalovaný tak informaci o

soudním řízení žádným z uvedených způsobů nezískal. Ostatně sám připustil, že informaci o soudním řízení ve věci zaměstnanecké karty obdržel až skrze zaslanou žalobu ve věci žalobcova zajištění, tj. dne 3. 5. 2024. Rovněž dodal, že vycházel také z vyjádření MV ČR OAMP, kterým mu bylo sděleno, že žalobce měl v ČR oprávněný pobyt na základě zaměstnanecké karty do dne 24. 7. 2024.

23. Je překvapivé, že cizinecká evidence nezahrnuje veškerá soudní řízení ve vztahu k pobytu cizinců, přitom taková informace může být pro závěr o neoprávněném pobytu žalobce na území, a tedy i pro zajištění zásadní, jak tomu bylo právě ve věci žalobce. Informace o soudním řízení ve věci zaměstnanecké karty nebyla v tomto výstupu ze systému žalovaného zmíněna a nebyla k dispozici ani MV ČR OAMP, jestliže ministerstvo poukázalo dokonce na konec platnosti karty ke dni 23. 7. 2023 - MV ČR nebyla známa ani skutečnost, že došlo k ukončení platnosti karty již ke dni 31. 10. 2022. Argumentaci žalovaného uvedenou ve vyjádření k žalobě, že bylo vycházeno z tohoto sdělení MV ČR, z lustrací a rozhodnutí ze Slovenské republiky, soud nepovažuje za příhodnou. Žalobce sice při podání vysvětlení neuvedl přímo to, že byla v této věci podána žaloba, ale poukázal na podané odvolání a dodal, že o stavu řízení nemá žádné další informace. Je sice na žalobci, aby sdělil správnímu orgánu veškeré skutečnosti co možná nejpřesněji, nicméně je i na žalovaném zjistit stav pobytové historie cizince v celém rozsahu.
24. Je nesporné, že žalobce se mohl dopustit neoprávněného pobytu poté, co nevystoval v době, kdy mu byla ukončena platnost jeho zaměstnanecké karty v roce 2022, o čemž měl nepochybně vědět. Žalobce byl účelově pasivní. Žalobci během pobytu na Slovensku bylo uloženo správní vyhoštění na základě tehdy účinné informace o neplatnosti zaměstnanecké karty od 31. 10. 2022. I poté žalobce nevystoval ze schengenského prostoru. Žalobce do vydání rozsudku ve věci zaměstnanecké karty nemohl vědět, jak řízení o jeho žalobě dopadne, a pokud nebyl soudem přiznán žalobě odkladný účinek, neměl v dané době platný pobytový titul na území. Pro posouzení pobytového oprávnění je však rozhodný právní stav ke dne vydání napadeného rozhodnutí a rozhodnutí soudu.
25. V dané věci z rozsudku KS v Ústí nad Labem vyplývá, že žalobce dle sdělení zaměstnavatele měl ukončit zaměstnání ke dni 1. 9. 2022, pro opožděné podání žádosti o změnu zaměstnavatele proto platnost karty měla dle správních orgánů zaniknout ke dni 31. 10. 2022. Vzhledem ke zrušení rozhodnutí však nelze z těchto skutečností vycházet, neboť bude teprve třeba ověřit, k jakému dni pracovní poměr měl žalobce zaniknout, neboť nebylo prokázáno, že tomu bylo ke zmíněnému dni 1. 9. 2022, přičemž pokud by tomu bylo později, nemuselo být oznámení žalobce o změně zaměstnavatele opožděné, v podrobnostech soud odkazuje na příslušný rozsudek. Vydáním zrušujícího rozsudku bylo obnoveno správní řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, a tudíž také obnovena fikce pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Zároveň však bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění ze zemí schengenského prostoru. Soud má za to, že při střetu pobytového oprávnění a pravomocného rozhodnutí o skončení pobytového oprávnění, resp. zde správního vyhoštění, má „přednost“ negativní rozhodnutí. V řízení o správním vyhoštění má být řešena otázka pobytového oprávnění, k tomu žalobci svědčí právo na odvolání a na správní žalobu. Fikce pobytu žalobce podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců v důsledku obnovení řízení o změně zaměstnanecké karty nemá vliv na účinky správního vyhoštění. Proto žalobce podal návrh na obnovu řízení ve věci správního vyhoštění. Obnovení řízení o změně zaměstnanecké karty žalobci vzniklo určité legitimní očekávání, že do doby rozhodnutí o změně zaměstnanecké karty nebude nucen vycestovat.

26. Zajištění cizince představuje mimořádné opatření, při němž dochází k zásadnímu omezení osobní svobody jedince. Je proto přípustné toliko při splnění podmínek uvedených v zákoně o pobytu cizinců a návratové směrnici, musí však především vyhovovat i požadavkům definovaným ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Zajištění cizince není automatickou reakcí na neoprávněný pobyt cizince, je na místě tehdy, pokud cizinec zjevně nehodlá vycestovat. Což v dané věci sice bylo z jednání žalobce zjevné, ale díky rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem žalobci vznikla možnost, že jeho pobytové oprávnění bude obnoveno.
27. Zajištění cizince je institutem, který je vyhrazen pro případy, kdy sledovaného účelu – zde: správního vyhoštění nelze dosáhnout pomoci mírnějších prostředků, jimž jsou zvláštní opatření za účelem vycestování. Ostatně zákon zajištění cizince za účelem správního vyhoštění výslovně podmiňuje tím, že *„nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování“* (§ 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Jednotlivá zvláštní opatření jsou upravena v § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců). V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, Nejvyšší správní soud k tomu uvedl: *„Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno.“* Uložení mírnějšího opatření je tedy vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Policie proto musí zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s řízením o správním vyhoštění, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností, vč. charakteru porušení těchto povinností; k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, č. 3559/2017 Sb. NSS.
28. Pobytové oprávnění žalobce je v určité nejistotě, která vylučuje, aby byl zajištěn dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Nelze přehlédnout důvody, pro které soud zrušil rozhodnutí o neprodloužení zaměstnanecké karty, nelze proto k tíži žalobce ignorovat účinky zrušení sdělení o nesplnění podmínek změny zaměstnanecké karty ve smyslu zákonné fikce pobytu. Žalobci se sice pobytové oprávnění neobnovilo z důvodu existence správního vyhoštění, ale vznikl mu nárok na nové rozhodnutí o jeho žádosti o změně zaměstnanecké karty i na obnovu řízení o správním vyhoštění. Lze mít za to, že z hlediska pobytového není žalobce ani ryba (svědčí mu pobytové oprávnění), ani rak (bez pobytového oprávnění s obavou maření vycestování nebo bez reálné možnosti obnovit předchozí, byť zaniklé, pobytové oprávnění). Pokud není žalobce nepřípustný zakázaný rak, který jinak splňuje podmínky pro zajištění, je nerozhodné, zda je či není rybou, proto je nutné jej nechat plavat. Ke dni vydání rozhodnutí žalovaného i soudu nebylo vyloučeno, že žalobce znovu nabude pobytové oprávnění a tím i dosáhne zrušení správního vyhoštění. Bylo by v rozporu se zásadou dobré správy (§ 2 odst. 3 správního řádu) proti účelu zajištění, aby byly vytvářeny

podmínky pro ukončení pobytu cizince, u nějž nelze důvodně vyloučit znovuoobnovení pobytového oprávnění.

29. Ze shora uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro neúplně zjištěný skutkový stav a dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nezohlednění rozsudku KS v Ústí nad Labem, což ve svém důsledku zakládá nezákonnost rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Jsou-li pro to důvody hodné zvláštního zřetele, může soud výjimečně rozhodnout, že se účastníku náhrada nákladů nepřiznává (§ 60 odst. 7 s. ř. s.). Soud posoudil, zda s ohledem na okolnosti projednávaného případu nejsou dány důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by žalobci právo na náhradu nákladů řízení nenáležely, přestože měl ve věci úspěch.
31. Tvzení žaloby, že žalobce se dostavil dne 30. 4. 2024 na policii s rozsudkem, nemá oporu ve správním spisu, žalobce hovořil pouze o odvolání (protokol o podání vysvětlení), přičemž právní zástupce žalobce v řízení o zajištění i o zaměstnaneckou kartu je ten samý. Lze důvodně mít za to, že po rozsudku KS v Ústí nad Labem advokát pověřil žalobce, aby se dostavil na policii, bylo na žalobci, aby policii sdělil rozhodnou okolnost - rozsudek KS v Ústí nad Labem. K rozsudku soud přihlédl ve smyslu vyhovění žaloby, v části nákladové však přihlédl k pasivitě žalobce ve správním řízení. Kdyby žalobce konal řádně a policii informoval o existenci rozsudku KS v Ústí nad Labem, lze předpokládat, že k zajištění by mu nedošlo, náklady mu tak vznikly vlastním přičiněním.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájem stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. 5. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.

